

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-05-07 ir 08, [iš Sočio - į Voronežą].

Tai ko gi aš dabar laukiu?

Tai ko gi aš dabar laukiu?

Ko gi aš rymau ir žiūriu in tą tolumą? — — — Ar ne juokinga?

Ir ko gi aš laukiu?

O laukiu, kas minutę, kas mirksnį žvelgiu pro langą į tolumą — — — O laukiu kažko, kažko, širdis alpsta, ilgis — —

Aš nežinau, kodel taip —

Tik man ilgu, kažkaip be galo ilgu, ilgu — —

Aš nemoku Tau, Sesute, pasakyti, pasiskusti, bet jei tu pamatytum mano akis ir mano veidą, užtektų tau ir mažo mirksnio, kad pajusti, kokia liepsna krūtinėj mano — —

Šiandie man ir fiziškai krūtinė skauda — kažkaip visą dieną nepaprastai liūdna man buvo. Buvau ant kalno ir rėkiau, kiek tik galėjau, kol pradėjo krūtinė skaudėti — —

Ir dabar vėlei nežinau, kur besidėti — —

Kažkodel buvau jau tikras, kad vakar nuo tavęs jau gausiu laišką — ir „nieko“ — Šiandie šventė, šiandie aš ir klausti bijau, jei dar kartą gausiu tą „nieko nėra“, tai iš tikro, kaip aš begyvensiu? — —

Mano kambariūkštis toks mažiutis, bet jame, rodos, tiek daug vietos, man baisu erdvumo, ot, kad jisai būtų toksai, kad vienas alsavimas — ir visas oras, ir alsuot daugiau nebereikėtų, kad jis būtų toks siauras ir ankštas, kad jame prasidėtų kitas gyvenimas, kad jis būtų — — — kaip karstas — — —

Toluma — Tolybė — —

Žiūriu į tolumą — —

Nebegrįš akysna tie spinduliai, kur paskendo tolybėj, ir ta ugnis nebegriš krūtinėn, kuria aš ilgas valandas alsuoju, ir drebu visas kaip rudas rudens lapas — —

Gal tai ir neprotinga, Sesute, kad aš tik apie [tai] tekalbu, vien tik skūsties temoku — — Bet ką aš padarysiu, ką gi aš padarysiu! — —

Ir kas dieną daros skaudžiau ir skaudžiau — — Jei ir toliau taip bus — tai ir kambaryj nakčia rėkti pradėsiu — — Dabar dar tik kalnuos terėkiu — —

Sesute, Sesute, nejaugi tu neįjunti, kaip aš pasiilgau tavęs! —

Jau, Dievui dėkui, prasideda nakčia nemigos, gal ir daugiau bus — — —

Retkarčiais sužiba mintis, kad aš gyventi pradėsiu, bet dažniausiai — tai slegia viena vienintelė godonė — kad aš nuolatos sistematingai mirštu — — Mintys kokios kvailos visą laiką — — Kad visą laiką tik ir tetyliu — pat savaime ateina mintys — Dievas Tėvas jas žino — — O galvoti — nėra tiek valios, nėra tiek jėgų, kad valią intempti — —

Šiandie saulė buvo tiktai iš ryto, o dabar tamsu ir nyku, ir būčiau labai laimingas, jei padūkti galėčiau —

Garbinu vakarą, garbinu tamsą — tegu mano gyvenimas bus vakaras ir tamsa — —

7/V — 17

Šiandie lietus lyja. Ryta buvo truputį giedru — buvau pas mares, rékiau. Dabar sėdžiu namie. Galva skauda, ir krūtinė skauda, ir verkti taip noris —

Ar eit man šiandie in pašta?

Ne, turbūt neisiu. Nueisiu rytoj, ir rytoj aš turiu būtinai gauti, aš turiu gauti nuo tavęs laišką, nes aš kitaip gyventi negaliu —

Gulsiu ir gulėsiu iki rytojui — — — —

Tegu taip būna.

O tu ar atsiminsi mane kada? —

Bolyt[is]

8/V — 17

KOMENTARAI